

BA NGÀY VỚI QUỲ

Tiểu thuyết

Nhà xuất bản Hà Nội ấn hành năm 1992
với tiêu đề: “Món nợ”

NGÀY THỨ HAI

(Kỳ 13)

Những cảm giác sống động khiến Hưng choàng tỉnh. Anh mở mắt ra nhưng trước mắt chỉ có bóng tối. Ngay bên cạnh, Yên vẫn đang ôm riết lấy anh. Mái tóc của cô ta phủ lên mặt khiến anh ngạt thở. Phải mất một lúc, Hưng mới nhớ ra hoàn cảnh hiện tại của mình. Anh hiểu rằng mình vừa trải qua một cơn ác mộng. Và ngay bên cạnh anh, Yên vẫn nằm áp sát với một chân gác lên người anh. Thoạt tiên, nỗi gương ngùng khiến chàng trai cảm thấy nóng ran. Anh muốn đẩy Yên ra nhưng không hiểu sao anh không thể làm được. Trong khi đó, Yên vẫn quán lấy anh và thì thào những tiếng gì đó đứt quãng mỗi lúc một nồng nàn hơn...

Bóng tối. Sự tĩnh lặng và lạnh giá của không gian tẩm thân nồng nàn của Yên và những cái vuốt ve. Cái tâm trạng vẫn còn chưa tỉnh hẳn... Tất cả những điều đó có sức khơi gợi thật mãnh liệt. Có một ngọn lửa kỳ lạ từ bên trong bắt đầu thiêu đốt Hưng. Anh cố chống lại nó nhưng không được. Bất chấp sự chống trả của chàng trai, ngọn lửa ấy mỗi lúc một nóng bỏng hơn, từ từ nhấn chìm anh vào vực thẳm của sự đam mê bản năng. Hay cũng có thể nói cách khác là ngọn lửa ấy đã đẩy anh lên đến đỉnh cao của sự đam mê bản năng ấy...

***

Cũng vào khoảng giờ ấy, trong căn nhà trống hoác ven sông, Thuý Dương lên cơn sốt. Cô lảo lộn, vật vã nói mê sáng khiến thằng bé kia

tỉnh giấc. Nó vội vã rót cho cô một ca nước, nhưng khi nó đưa lên miệng cho cô thì cô lắc mạnh đầu làm cái ca bị bắn văng ra. Thằng bé hoảng hốt. Nó lay gọi nhưng Thùy Dương vẫn không tỉnh lại. Một lát sau, chừng như đã thắm mệt, cô nằm lịm đi. Thằng bé không dám ngủ nữa. Nó nhóm lại đống lửa và cứ ngồi như vậy cho đến khi trời sáng hẳn. Thấy Thùy Dương vẫn nằm im, nó lẳng lẳng nhặt cái túi vải của mình vo tròn lại, nhét vào trong túi quần áo rồi đi ra.

Từ dưới bãi sông, nó hướng thẳng lên phía đường quốc lộ và vội vã bước đi như chạy...

11.

Vấn đề nguyên đầu trên ngực Hưng, Yên hỏi:

-Chắc anh khinh tôi lắm?

Câu hỏi ẩn chứa trong nó vị cay đắng chua chát. Rõ ràng đây không phải là lần đầu tiên Yên hỏi như vậy sau khi đã hiến thân cho một người đàn ông. Không biết cô ta đã từng nhận được bao nhiêu câu trả lời và những câu trả lời ấy ra sao? Hưng im lặng. Anh không muốn trả lời ngay vì sợ có thể khiến cô hiểu nhầm. Một lát sau, anh mới hỏi lại:

-Tại sao Yên lại hỏi như thế?

-Vì thằng đàn ông nào cũng giống nhau cả- Yên nói và thong thả ngồi dậy - Chúng nó chỉ cần thoả mãn cho cái thân xác của mình!

Đó là sự tổng kết đầy chua xót được rút ra từ ngay chính cuộc đời của cô ta. Hưng lắc đầu:

-Không phải tất cả đâu. Đó là vì Yên chưa gặp được những người tử tế thôi...

-Người như anh phải không?

Câu hỏi ấy vang lên âm điệu khiêu khích. Hưng không trả lời ngay. Anh cũng ngồi dậy:

-Yên ạ, chúng ta chỉ mới quen biết. Còn rất nhiều điều về Yên mà tôi chưa rõ. Không có lý gì khiến tôi có thể coi thường cô được.

Thái độ chân thành ấy hình như đã mang lại hiệu quả. Thân thể đang căng thẳng của Yên bỗng như chùng xuống. Những lời nói tuy chưa mất đi sự chua chát nhưng đã không còn cái giọng khiêu khích:

-Cuộc đời tôi khôn nạn lắm! Nếu biết, anh chỉ càng khinh tôi hơn thôi...

-Yên kể cho tôi nghe đi? - Hưng hiểu ngay rằng cái thời điểm thuận lợi đã đến - Tôi rất muốn biết vì sao Yên lại hiểu rõ về bọn Hòa “tró” như thế? Và tại sao Yên lại muốn giúp tôi?...

Sau một tiếng thờ dài, Yên nói khẽ khẽ như đang tự nói với mình:

-Cũng phải thôi. Nếu là anh, nhất định tôi cũng phải hỏi như thế...

Một thoáng im lặng như để ngẫm nghĩ rồi cô nói bằng giọng bỗng trở nên dứt khoát hơn:

- Thôi được. Tôi sẽ kể cho anh nghe. Dù sao thì anh cũng nên biết rằng tôi căm thù thằng Hoà “tró”. Chính vì chúng nó mà bây giờ tôi mới ra nông nỗi này. Cuộc đời tôi coi như đã bỏ đi rồi! Tan nát hết cả!

Họ đã thức đến sáng. Trong khoảng thời gian ấy, Yên đã kể cho Hưng nghe về cuộc đời mình. Đó là những lời bộc bạch đầy nước mắt của một con người lầm lỡ, là câu chuyện thương tâm của một số phận rui ro với rất nhiều nỗi bất hạnh...

12.

Con ho rũ rượi kéo Thùy Dương ra khỏi trạng thái mơ màng. Cô choàng dậy và nhận thấy mình đã lăn từ trên chõng xuống đất từ bao giờ. Đống lửa đã tắt. Không thấy thằng bé tối qua. Những cơn gió từ ngoài sông vẫn đang ù ù thổi vào trong căn nhà nhỏ bé, mang theo cái giá buốt cuối năm.

Thùy Dương cầm bao diêm để gần đó, lập cập nhóm lửa. Những cành tre khô bắt lửa rất nhanh. Ngọn lửa bùng lên, xua đi cái giá lạnh và cả sự hoang vắng vẫn đang lẫn quất trong căn nhà.

Vừa sưởi, Thùy Dương vừa tranh thủ quan sát xung quanh. Đây không phải là một cái lều hay một căn nhà bỏ hoang như cô đã nghĩ tới

qua. Nói đúng hơn, sự hoang dã vẫn đang tiếp tục xâm lấn nhưng chưa đủ sức xoá đi dấu vết của bàn tay con người ở căn nhà này. Trước nhà có một mảnh sân nhỏ bằng đất nện lún phún những mầm cỏ. Ở một góc sân có giếng nước và một cái bể nhỏ xây bằng xi măng, trên thành bể đặt một cái gáo dừa đã đen bóng vì thời gian. Bao quanh căn nhà và cái sân là một hàng rào tre đã mục nát. Cổng ra vào vẹo vọ bằng những thanh tre ghép sơ sài. Đằng sau nhà có một luỹ tre xanh tốt. Lá tre khô rơi phủ đầy mặt đất.

Cảm giác hoang dã xuất phát chính từ sự trống trải bên trong căn nhà. Ở đây hầu như không có đồ đạc gì. Ngoài cái chõng mà cô đang nằm, trong góc nhà chỉ có một cái hòm gỗ cũ kỹ có khoá. Bên cạnh hòm có một cái bàn còn cũ kỹ hơn và chỉ có ba chân nên phải đứng tựa vào tường. Trên bàn có một bát hương, một cái đĩa sứ và một cái chén bằng sành đã bị gãy quai. Trong bát hương có rất nhiều chân hương màu xanh đỏ lẫn lộn. Cả bốn bên vách đều là cốt tre trát đất sét trộn rơm. Ở nhiều chỗ lớp trát xong đã bong ra, để lộ lớp cốt đan ô vuông giống như những ô cửa sổ với đủ thứ hình dáng. Mái nhà lợp lá mía cũng đã thủng lỗ chỗ và qua những lỗ thủng đó có thể nhìn thấy bầu trời đầy mây xám. Trời đã trở lạnh và Thuỳ Dương chợt nhớ là cô không có quần áo ấm.

Có tiếng còi tầm báo bão rười rượi sáng ù ù vang lên từ một nhà máy nào đó dứt Thuỳ Dương ra khỏi những suy nghĩ. Cô bước ra khỏi nhà. Từ đây muốn đi lên lên đường đê phải đi qua một con đường nhỏ len lách qua những bãi ngô. Trên con đường ấy, cô nhìn thấy thằng bé đang trở về. Nó mặc một chiếc áo mỏng, tay xách chiếc túi vải nặng nặng. Nhìn thấy cô, nó nhoẻn cười từ xa rồi vắt túi lên vai, băng băng chạy về. Ngay từ ngoài sân, nó đã lục túi lấy ra mấy viên thuốc cảm đựng trong gói giấy đưa cho cô:

-Chị uống thuốc đi!

Thuỳ Dương cảm động. Cô nhận thuốc và nắm chặt tay thằng bé:

-Em đi mua à?

-Hiệu thuốc cũng gần đây thôi mà- Thằng bé cười - Dược sỹ Lê Đức Thực. Một năm qua ông ấy đã làm hai người chết vì uống nhầm thuốc!...

Thùy Dương bật cười:

-Vậy em mua thuốc cho chị uống mà không sợ nhầm sao?

-Thuốc cảm, loại rôm cũng không thể chết được! - Thằng bé thản nhiên - Nhưng chị yên trí, không rôm đâu!

-Làm sao em biết?

-Khi vào hiệu thuốc, em bảo ông ta: cháu ở cạnh nhà bà Bình - cái bà uống thuốc đau bụng của bác rồi bị đi ngoài suýt chết ấy! Ông ấy văng tục một câu rồi mới lấy thuốc này cho em!...

Họ vào trong nhà. Thằng bé lấy trong túi ra hai ổ bánh mì kẹp chả. Nó đưa cho Thùy Dương một ổ và hỏi:

-Chị đỡ hơn chưa? Đêm qua chị bị cảm, em lo quá!

Thấy rằng đã đến lúc có thể tìm hiểu thêm về thằng bé, Thùy Dương hỏi:

-Đây là nhà em à?

Thằng bé ngừng nhai bánh, ngẩng đầu lên nhìn cô:

-Không đây là nhà của ông em.

-Vậy ông em đâu?

-Ông chết rồi. Từ hơn một năm nay...

Nó ngừng lại để nuốt xong miếng bánh rồi chỉ tay về phía góc nhà đặt cái hòm gỗ:

-Ông nằm ở kia kìa!

Thùy Dương giật mình. Cô không ngờ mình vừa trải qua một đêm trong căn nhà có chôn người chết. Cô vội nhích lại gần thằng bé hơn và hỏi nó để giấu đi sự lo lắng:

-Thế em chỉ còn một mình à?

-Vâng- Thằng bé gật đầu và lại tiếp tục nhai bánh.

-Vậy em sống thế nào? Làm nghề gì? - Thùy Dương băn khoăn.

-Hồi trước em nhận trông coi hoa màu cho người ta ngoài bãi này. Giống như ông em ấy mà. Sau đó em đi theo thuyền của vợ chồng lão Vượng “choác”. Nhưng cũng chỉ quanh quẩn ở đoạn sông này thôi. thỉnh thoảng em lại về. Hôm qua mẹ vợ lão đánh đuổi em, em phải bơi vào đây...

Miếng bánh nghẹn lại trong cổ Thùy Dương. Cô gắng gượng nuốt trôi và nhìn xoáy vào mặt thằng bé:

-Có phải do em làm đổ chai nước mắt của bà ấy phải không?

-Vâng - Thằng bé gật đầu - Lúc ấy chị đang nằm trong mui. Họ đưa chị xuống thuyền từ tối qua.

Lặng đi một lúc lâu rồi Thùy Dương mới hỏi tiếp được:

-Em có biết ai đưa chị đến không?

-Lão Huỳnh đạp xích lô. Lão ghé xe xuống bờ sông nơi thuyền đang đậu. Lão bọc chị trong vải bạt rồi vác xuống. Ông Vượng còn gọi em ra đỡ kia mà.

-Em có nghe họ nói gì với nhau không?

-Có. Lão Huỳnh nói với ông Vượng: đây là quà của thằng Thiện...

Thùy Dương thấy rằng cần phải xác định lại thật chính xác những cái tên mà cô đã nghe. Cô hỏi:

-Vượng “choác” là ai hả em?

-Là ông chủ thuyền. Hồi ông em còn sống, vợ chồng nhà ấy hay ghé qua đây gửi hàng lậu. Ông chết, họ rủ em đi theo.

-Còn Huỳnh là người đạp xích lô phải không?

-Vâng.

-Vậy còn Thiện? Em có biết ông ta không?

-Lạ gì! Hồi trước, tối nào ông ấy chèo xuồng thuyền đánh bạc và chích thuốc. Khách quen đấy. Nhưng lâu nay không thấy đến.

-Em có biết ông Thiện ấy ở đâu không?

-Em đã đến nhà lão mấy lần rồi. Ông Vương “choac” bảo ông ấy giỏi võ lắm. Mỗi khi có khách sộp đến đánh bạc, ông Vương lại sai em đi gọi lão ấy đến. Để làm vệ sỹ, đề phòng bị cướp mà.

-Khi đem chị xuống thuyền, em có nghe họ nói gì nữa không?

-Lão Huỳnh xích lô dặn: món này anh em mình được toàn quyền xử lý. Rồi lão hẹn tối mai đến...

Những lời kể của thằng bé mỗi lúc càng làm cho máu chảy giần giật trong huyết quản của Thùy Dương. Nỗi căm giận đã nhanh chóng bị nén xuống để thay vào đó là sự vui mừng đang bùng lên trong cô. Thật bất ngờ, cái đầu sợi chỉ mỏng manh mà cô tưởng đã tuột mất, bây giờ bỗng hiện ra. Đứa bé này chính là đầu sợi chỉ ấy. Nó sẽ giúp cô lần đến mục tiêu của mình.

Cần phải thật bình tĩnh. Không thể để bị sa bẫy thêm một lần nữa. Bây giờ cô đã có thêm những kinh nghiệm. Thùy Dương tin chắc rằng nhất định cô sẽ đạt được mục đích.

Sau một hồi im lặng để suy tính, cô hỏi:

-À, tên em là gì?

-Em là Thừa. Ông em gọi như thế đấy...

-Còn chị, em cứ gọi là... Thanh cũng được!

Khi nói như vậy, Thùy Dương bất giác siết chặt nắm tay lại...

13.

Gia đình Yên đã tới cư trú ở cái làng này từ hơn hai chục năm trước. Bố mẹ cô đều là người Hải Phòng. Họ rời bỏ quê hương lên đây sinh cơ lập nghiệp khi Yên mới hơn một tuổi, còn chị của cô tên là Minh khi ấy vừa lên năm.

Đến tận bây giờ, Yến vẫn không hiểu tại sao bố mẹ cô phiêu dạt về đây? Cô chỉ lảng máng hiểu rằng hình như họ làm ăn buôn bán bị vỡ nợ nên phải gán nhà. Ngày ấy, nơi gia đình cô đang ở bây giờ là một khoảnh đất hoang ven làng. Bố mẹ cô xin được cắm lều để ở. Họ bắt đầu một cuộc sống mới: Ông bố hằng ngày đập xích lô, còn mẹ Yến ở nhà trông hai đứa con nhỏ và làm thêm nghề phụ. Sau vài năm trôi qua, cuộc sống của họ dần dần ổn định. Túp lều tranh lụp xụp được thay bằng một căn nhà ngói ba gian có bếp riêng và giếng nước. Xung quanh nhà còn có một vườn cây ăn quả tươi tốt. Rồi thêm một đứa em gái của Yến ra đời. Nó được đặt tên là Lan. Trong căn nhà ấm cúng suốt ngày vang lên tiếng nô đùa của những đứa trẻ và tiếng quát mắng của người mẹ luôn bận tối mắt. Nhìn bề ngoài, đó là một cuộc sống hạnh phúc. Có lẽ người duy nhất là mẹ của Yến đã nhìn thấy nguy cơ đe dọa cuộc sống bình yên của gia đình. Nhưng bà không đủ sức ngăn chặn.

Bố Yến bắt đầu sa vào nghiện ngập. Ông ta uống rượu nặng - thứ mà trước đây ông ta không thể uống hết một chén nhỏ. Thực ra thì cho đến khi đã trở thành một kẻ nghiện rượu, ông ta và cái thứ nước cất màu trắng kia vẫn không thể trở thành tri âm. Bởi vậy, mỗi khi uống, ông ta lại bắt đầu nguyên rửa rượu. Nguyên rửa chán, ông ta quay sang nguyên rửa vợ con và hành hạ ngay chính bản thân mình...

Rượu dẫn đến cờ bạc, dẫn đến thói trai gái, nghiện hút và cuối cùng nó quay trở lại đánh đòn quyết định trong việc hủy hoại cơ thể của kẻ nghiện. Bố Yến lâm bệnh nặng và hoàn toàn suy sụp khi cô mới tròn mười tuổi. Gánh nặng gia đình chất lên vai mẹ cô và Minh. Họ xoay đủ nghề làm việc cật lực để lo miếng ăn cho cả nhà. Ông bố cô quanh năm suốt tháng nằm lì trên chiếc phản gỗ kê ở một góc, ngủ li bì. Tỉnh dậy là ông đòi rượu, đòi thuốc phiện và vừa ho rũ rượi vừa rửa bằng những lời độc địa nhất. Mấy năm đã trôi qua trong cảnh buồn thảm như vậy.

(Còn tiếp)

Đức Dũng